

Lost Empire

Clive Cussler, Grant Blackwood

Copyright © 2010 Sandecker, RLLLP

Publicată prin înțelegere cu Peter Lampack Agency, Inc.

551 Fifth Avenue, Suite 1613

New York, NY10176-0187 USA

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372;

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Imperiul pierdut

Clive Cussler, Grant Blackwood

Copyright © 2012 Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Mira Velcea, Ovidiu Șerban

Corector: Cristiana Miu

Copertă: Andrei Gamarț

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUSSLER, CLIVE

Imperiul pierdut/Clive Cussler; trad.: Patricia

Neculae. - București: Litera Internațional, 2012

ISBN 978-606-600-901-0

I. Neculae, Patricia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prolog

Londra, Anglia, 1864

Înainte de ivirea zorilor, bărbatul cunoscut sub numele de Jotun înainta hotărât prin ceață, cu gulerul de la mantaua marinărească ridicat și cu un fular înfășurat nu prea strâns în jurul gâtului și al gurii. În fața sa, aburii respirației umpleau aerul.

Se opri brusc din mers și ascultă. Auzise oare sunet de pași? Își întoarse capul spre stânga, apoi spre dreapta. Undeva înaintea lui se auzi un zgomot înfundat. O cizmă lovind pavajul. Cu mișcări ușoare pentru un om de dimensiunile sale, Jotun păși în umbra dintre coloanele care susțineau arcada unei porți. Mâna din buzunar i se încleștă pe mânerul de la măciuca scurtă din plumb îmbrăcată în piele. Străzile secundare și străduțele din Tilbury nu erau, de obicei, locuri prea prietenoase, cu atât mai puțin între asfințitul și răsăritul soarelui.

– La naiba cu orașul ăsta, bombăni Jotun. E întunecat, umed și rece. Doamne ajută-mă!

Îi era dor de soție, îi lipsea țara sa. Dar aici era nevoie de el – sau cel puțin așa spuseseră mai-marii lui. Bineînțeles, se încredea în judecata lor, dar erau momente când ar fi schimbat bucuria îndatorirea actuală cu cele de pe un câmp de luptă. Măcar acolo își cunoștea dușmanul și știa cum să-l înfrunte: ucide sau vei fi ucis. Totul era foarte simplu. Și totuși, în ciuda distanței, soția sa prefera misiunea actuală celor anterioare. „E mai bine să fii departe și viu decât aproape și mort“, îi spusese ea când își primise ordinele.

Jotun mai așteaptă câteva minute, dar nu se mai auzi nici o mișcare. Se uită la ceas: era trei și jumătate. Peste încă o oră, străzile urmau să se trezească la viață. Dacă prada sa avea să încerce să se pună în mișcare, trebuia s-o facă înainte de ivirea zorilor.

Reveni în stradă și continuă să meargă spre nord până când ajunse la strada Malta, iar apoi se îndreptă spre sud, către docuri. În depărtare se auzea bătaia singuratică a clopotului unei geamanduri, și putea să simtă duhoarea apelor Tamisei. În fața sa, zări prin ceață silueta solitară a unui om care fuma o țigară la colțul dinspre sud-est al Căii Docului. Jotun traversă și înaintă tiptil până când reuși să vadă mai mult din acel colț de stradă. Bărbatul era într-adevăr singur. Jotun se retrase înspre capătul străduței pe care venise, iar apoi fluieră ușor o dată. Bărbatul se întoarse. Jotun aprinse un chibrit, îl lăsă să pălpâie scurt, apoi îl stinse între arătător și degetul mare. Bărbatul se apropie de Jotun.

– Neața, domnule.

– Încă n-aș zice că e, Fancy.

– Asta cam așa e, domnule.

Fancy privi de-a lungul străzii, iar apoi către cer.

– Ești agitat? întrebă Jotun.

– Cine, eu? Și de ce așa fi? Un pricajit ca mine care bate de unul singur străzile astea în puterea nopții? Nu-i nimic în neregulă cu asta, nu?

– Spune-mi care-i situația.

– E acolo, domnule. E ancorată de patru zile. Dar al doilea rând de parâme e dezlegat. Am vorbit cu un amic care învârte treburi necurate pe la docuri. Se zvonește că merge în amonte.

– Încotro?

– Spre docurile Millwall.

– N-au terminat încă docurile Millwall. De ce mă minți?

– Nu, domnule, asta am auzit. Millwall. În dimineața asta.

– Am deja un om la Millwall, Fancy. Zice că sunt închise cel puțin încă o săptămână.

– Îmi pare rău, domnule.

Jotun auzi în spatele său zgomotul inconfundabil făcut de frecarea dintre piele și cărămidă și își dădu imediat seama că lui Fancy îi părea rău din cu totul alte motive. Se consolă oarecum cu gândul că pungașul ăsta pricajit nu-l trădase din ranchiună, ci mai degrabă din lăcomie.

– Ia-ți tălpășița, Fancy... Cară-te cât mai departe. Pleacă din Londra. Dacă mai dau de tine, o să-ți spintec pânțele și te fac să-ți înghiți matele.

– N-o să mă mai vedeți vreodată, domnule.

– Ai grijă să fie așa, pentru binele tău.

– Încă o dată, îmi pare rău. Mi-a plăcut dintotdeauna de...

– Dacă mai scoți un cuvânt, e ultimul. Cară-te!

Fancy grăbi pasul și se pierdu în ceață.

Jotun își calculă repede opțiunile. Dacă Fancy mințise în legătură cu Millwall, atunci mințea și în legătură cu corabia, ceea ce, în consecință, însemna că mergea în aval, nu în amonte. Nu putea permite să se întâmple asta. Întrebarea se punea astfel: era mai înțelept să fugă de oamenii care se apropiau din spatele lui sau să-i înfrunte? Dacă fugea, avea să-l urmărească, și ultimul lucru de care avea nevoie era să facă zarvă în preajma docurilor. Echipajul corabiei era, cel mai probabil, cu nervii întinși deja la maximum, iar el avea nevoie să îi surprindă liniștiți și fără nici o bănuială.

Jotun se răsuci cu fața înspre străduță.

Erau trei, unul doar o idee mai scund decât el, ceilalți doi – cu mult mai scunzi, dar cu toții aveau umerii largi și solizi, iar capetele le erau asemenea unor găleți. Erau mardeiași de stradă. Cuțitari care își iau beregata. Dacă ar

fi fost suficientă lumină cât să le vadă chipurile, era sigur că ar fi descoperit mulți dinți lipsă, o mulțime de cicatrice și niște ochi mici și răi.

– Bună dimineața, domnilor. Cu ce vă pot fi de folos?

– Nu-ți îngreuna situația, zise cel mai solid dintre ei.

– Cuțite, pumni sau ambele? întrebă Jotun.

– Ce zici?

– Nu contează. Alegerea vă aparține. Haideți, să-i dăm drumul!

Jotun își scoase mâinile din buzunare.

Cel mai solid se aruncă înspre el. Jotun văzu cum scoate cuțitul de la brâu, o mișcare precisă, gândită să-i despice artera femurală de la unul dintre picioare sau să-i spintece pânțele. Jotun nu doar că era cu vreo cinci centimetri mai înalt decât el, dar avea brațele mai lungi cu cel puțin zece centimetri, și se folosi de acest avantaj lansând un upercut. În ultima clipă, lăsă măciuca ascunsă de palmă să se avânte înainte. Măciulia de plumb îmbrăcat în piele îl plesni pe bărbat direct sub bărbie. Capul îi zvâcni în sus, și individul se întoarse împleticindu-se înspre amicii săi, după care se prăbuși în fund. Cuțitul se rostogoli zornăind pe pavaj. Jotun se avântă înainte, își ridică genunchiul la piept și își înfipse cu putere călcâiul cizmei în glezna matahalei, zdrobindu-i osul. Individul începu să urle.

Ceilalți ezitară, dar numai pentru o clipă. Adeseori, în astfel de circumstanțe, o haită de lupi se împrăștie în momentul în care conducătorul e pus la pământ, dar tipiiăștia erau obișnuiți cu luptele ușoare.

Cel din dreapta își ocoli partenerul căzut, își coborî umărul și porni la atac asemenea unui taur. Asaltul era, bineînțeles, un viclesug. Într-una dintre mâini avea ascuns un cuțit; în momentul în care Jotun l-ar fi înlănțuit cu brațele, lama și-ar fi făcut apariția. Jotun își duse repede piciorul stâng înapoi cu un pas, îl încordă, iar apoi țâșni

înainte, ridicându-și totodată piciorul drept în aer. Lovitura îl nimeri pe bărbatul aflat în fugă direct în figură. Jotun auzi scrâșnetul jilav al osului. Individul căzu în genunchi, se balansă preț de o secundă, apoi se prăbuși cu chipul pe pavaj.

Ultimul tip încerca să nu ezite, iar Jotun își dădu seama ce îl frământa: era acea clipă de cumpănă când un om conștientizează că urmează să moară dacă nu ia decizia corectă.

– Sunt încă vii, zise Jotun. Dacă nu te întorci acum și te cari, o să te omor.

Bărbatul stătea țeapăn, cu cuțitul întins.

– Haide, băiete, chiar te-au plătit îndeajuns cât să merite?

Omul își coborî cuțitul. Înghiți în gol, scutură o dată din cap, iar apoi se întoarse și fugi.

La fel făcu și Jotun. Fugi cât îl țineau picioarele de-a lungul străzii, intră pe Calea Docului, se strecură printr-un gard viu și tăie strada St. Andrews. O străduță scurtă îl duse în dreptul unor depozite. Alergă printre ele, sări din mers peste un gard, ateriză cu greu, se rostogoli, reușind să se pună din nou pe picioare, și continuă să înainteze până când auzi zgomotul lemnului sub talpa cizmelor. Era la docuri. Privi spre stânga, apoi spre dreapta, dar totul era învăluit în ceață.

Încotro?

Își întoarse capul, citi numărul clădirii care se înălța lângă el, apoi se răsuci pe călcăie și alergă înspre sud încă cincizeci de metri. La dreapta sa, auzi plescăitul apei. Alunecă încercând să se oprească, se lovi de un maldăr de lăzi, se împletici în lateral, dar își regăsi echilibrul. Sări pe lada cea mai mică, apoi se cățăără peste celelalte. La cinci metri sub el, putea să distingă cu greu suprafața apei. Privi

În susul râului, nu văzu nimic, după care se întoarse pentru a se uita în aval.

La circa douăzeci de metri distanță văzu sclipirea slabă a unei lumini gălbui în spatele unei ferestre cu canat central; deasupra ferestrei, dincolo de balustrada punții superioare, se vedea cabina timonei.

– La naiba! strigă Jotun. Pe toți dracii!
Nava alunecă în ceață și dispăru.

1

Insula Chumbe, Zanzibar, Tanzania

Rechinii țâșniră pe lângă ei, la limita câmpului lor vizual, siluete gri și alunecoase din care Sam și Remi Fargo văzură doar înotătoarele ascuțite ca niște cuțite și zvâcnirea cozilor care dispăreau în perdeaua vârtejurilor de nisip. Ca de obicei, Remi refuzase să piardă ocazia de a face fotografii și, tot ca de obicei, îl rugase pe Sam să-i servească drept punct de reper în timp ce își regla performantul aparat subacvatic, încercând să surprindă freamătul rechinilor care se hrăneau. În acest moment, Sam se temea nu atât de rechini, cât de abisul din spatele său – un hâu de patruzeci și cinci de metri care se deschidea înspre adâncurile întunecate ale canalului Zanzibar.

Remi își înălță capul deasupra aparatului, îi zâmbi din priviri prin masca de scafandru și îi făcu semn că totul era în regulă. Încântat, Sam înotă înspre ea și i se alătură. Îngenuncheară împreună în nisip și urmăriră spectacolul. Era luna iulie, se aflau pe coasta Tanzaniei în timpul anotimpului musonic, iar curentul cald al Africii de Est se deplasa dinspre sud-est până când întâlnea capul sudic al Zanzibarului, unde se despărțea în curenți continentali și oceanici. Pentru rechini se crea astfel un „jgheab pentru hrană” în zona de aproape treizeci de kilometri care despărțea Zanzibarul de continent, prin care peștii erau purtați înspre nord. Era un irezistibil bufet în mișcare, după cum îl denumise Remi.

Sam și Remi avuseseră grijă să rămână în interiorul a ceea ce numiseră „zona de siguranță”, acea fâșie de

patruzeci și cinci de metri de apă limpede precum cristalul de lângă insula Chumbe. Dincolo de ea se afla hăul care se deschide înspre canal. Nu aveau cum să nu observe linia de demarcație: curentul, care se deplasa cu șase noduri sau poate chiar mai mult, ridica o perdea turbure de nisip, alunecând de-a lungul bancului de nisip al insulei. Sam și Remi porecliseră această porțiune „zona de adio”; dacă pășeau în curentul vertiginos fără o coardă de siguranță, câștigai o călătorie fără întoarcere în susul coastei.

În ciuda pericolului – sau poate tocmai datorită acestuia – călătoria anuală în Zanzibar se număra printre preferatele lor. Pe lângă rechini, peștii cu care se hrăneau aceștia, curentii vertiginosi și furtunile de nisip subacvatic, curentul Africii de Est le oferea și comori – deși erau, de obicei, doar fragmente și rămășițe lipsite de altă valoare decât aceea că le suscitau curiozitatea, Sam și Remi se mulțumeau cu atât. De-a lungul secolelor, corăbiile navigaseră pe lângă coasta estică a Africii, de la Mombasa până la Dar es Salaam, multe dintre ele fiind încărcate cu aur, pietre prețioase și fildeși, având ca destinație orașele imperiilor coloniale. Nenumărate corăbii se scufundaseră în canalul Zanzibar și în preajma acestuia, cu încărcăturile risipite pe fundul apelor, așteptând ca un curent să le scoată la iveală sau să le împingă sub ochii unor scufundători curioși precum soții Fargo. De-a lungul anilor, găsiseră monede de aur și de argint din vremea Imperiului Roman, altele bătute de coroana Spaniei, ceramică din China, jad din Sri Lanka, tacâmuri de argint... Descoperiseră de toate, atât lucruri fascinante, cât și obiecte legate de existența cotidiană. Deocamdată, în această călătorie găsiseră un singur obiect notabil: o monedă de aur fasonată precum un diamant, atât de incrustată cu depuneri marine, încât nu mai puteau distinge nici un detaliu.

Sam și Remi mai urmăriră rechini hrănindu-se peț de câteva minute, iar apoi, încuviințând reciproc din cap, se răsuciră și începură să înoate înspre sud de-a lungul fundului apei, oprindu-se din când în când pe rând pentru a răscoli nisipul cu o paletă de ping-pong, în speranța că movila pe care o ochiseră ascundea o bucătică de istorie.

Insula Chumbe, cu o lungime de circa zece kilometri și o lățime de trei, are forma unei cizme de femeie, cu tibia, glezna și vârful îndreptate înspre canal, iar gamba, tocul ascuțit și talpa – față în față cu Zanzibarul. Chiar deasupra gleznei, bancul de nisip era întrerupt de un golfuleț care ducea la laguna creată de tocul ascuțit.

După ce se târâră de-a lungul nisipului vreme de cincisprezece minute, Sam și Remi ajunseseră acolo unde fâșia care alcătua tocul se desprindea de restul insulei și se îndreptară înspre vest până la zece metri de plajă, după care porniră din nou spre nord, pentru a-și continua căutarea. Acum începură să fie mai atenți. De-a lungul acestei fâșii de nisip, canalul se afla periculos de aproape de plajă, un intrând de forma unui balon care le restrângea „zona de siguranță” la doar doisprezece metri. Remi înota aproape de mal, cu câțiva metri înaintea lui Sam, fiecare dintre ei asigurându-se periodic că celălalt nu s-a lăsat purtat înspre hău.

Cu coada ochiului drept, Sam zări ceva strălucind, licărul fulgurant al aurului. Se opri din înot, își înfipse genunchii în nisip, apoi ciocăni cu cuțitul în rezervorul de oxigen pentru a-i atrage atenția lui Remi. Aceasta se opri la rândul ei, se răsuci și înotă până la el. Sam arătă înspre acel loc. Remi încuviință din cap. Sam porni înainte, înotând înspre țărm până când zăriră bancurile de nisip. Era un zid de nisip de aproape patru metri înălțime, delimitând o râpă unde adâncimea apei creștea, de la mai puțin de doi metri până la șase metri. Se opriră în fața bancului și priviră împrejur.

Ridicând din umeri, Remi îl întrebă unde anume.

Sam ridică la rândul său din umeri și continuă să-și poarte privirea de jos în sus, de-a lungul bancului. Acolo era! Zări din nou, la șase metri la dreapta sa, sclipirea aurului. Aici „zona de adio“ era și mai aproape, la nici trei metri în spatele lor. Chiar și de la această distanță simțeau vâltoarea curentului, asemenea unui vârtej care încerca să-i tragă înspre adâncuri.

Ieșind din peretele bancului, cam pe la înălțimea taliei, se afla ceea ce părea o porțiune de aproximativ cincisprezece centimetri din inelul unui butoi. Deși era acoperit cu depuneri marine, în câteva locuri curentul împoșcase inelul cu nisip, scoțând la iveală luciul metalic.

Sam întinse mâna și începu să împrăstie nisipul din jurul inelului. Porțiunea liberă deveni tot mai mare, douăzeci de centimetri, apoi douăzeci și cinci, înainte de a se curba și a se pierde în nisip. Sam ridică paleta, încercând să dezgroape câteva dintre doagele butoiului, asta dacă lemnul putrezise cumva între timp.

Sam nu mai agita paleta. Privi înspre Remi și văzu că ochii i se măriseră în spatele măștii. Deasupra inelului nu se afla lemn putrezit, ci o fațadă din metal curbat. Sam se lăsă în genunchi și înaintă până când pieptul îi era aproape lipit de banc, apoi își întinse gâtul și începu să fluture paleta în spatele inelului. După treizeci de secunde, se formă o cavitate. Cu grijă, mișcându-se încet, Sam își strecură mâna în golul format și palpă interiorul cu degetele răsfirate.

Își retrase brațul și se îndepărtă de obiect până când ajunse în dreptul lui Remi. Ea îl privi cu ochi avizi. El încuviință din cap. Nu încăpea îndoială: butoiul nu era butoi, ci clopotul unei corăbii.

– Ei bine, nu mă așteptam la asta, zise Remi câteva minute mai târziu, după ce ieșiseră la suprafață.

– Cred și eu, îi răspunse Sam după ce își scoase din gură capul tubului de respirat.

Până acum, obiectul cel mai mare pe care îl găsiseră fusese o tavă de argint de pe o navă de transport din cel de-al Doilea Război Mondial.

Remi își scoase labele de scafandru și le aruncă peste balustradă, pe duneta navei pe care o închiriaseră – o șalupă ca acelea pentru transportul de persoane, lungă de șapte metri și jumătate, fabricată de Andreyale și proiectată de Joubert-Nivelt, având incrustații de lemn lăcuit de tec și ferestre în stil retro precum cele ale metrourilor –, iar apoi se cățăra pe scară, urmată de Sam. După ce își scoaseră și restul echipamentului și îl duseră în cabina șalupei, Remi luă două sticle de apă din lada frigorifică și îi aruncă una lui Sam. Se așezară pe scaunele de pe punte.

– De cât timp crezi că se află acolo? întrebă Remi.

– E greu de zis. Nu durează mult până să capete patină. Va trebui să vedem grosimea depunerilor de pe restul vasului. Interiorul părea destul de puțin afectat.

– Dar limba?

– N-am dat de ea.

– Se pare că avem o decizie de luat.

– Aici ai dreptate.

Nu doar că guvernul tanzanian avea niște legi neortodoxe când venea vorba despre obiectele recuperate de pe epave, dar insula Chumbe era cunoscută oficial sub numele de Parcul Marin Insula Chumbe, iar o bună parte din ea fusese împărțită între un Sanctuar al Recifului și o Rezervație a Padurii de Corali. Înainte ca Sam și Remi să poată acționa în vreun fel, trebuiau să își dea seama dacă clopotul se afla în vreuna dintre aceste zone protejate. Dacă aveau să depășească acest obstacol, puteau să treacă la următorul pas cu conștiința împăcată: să stabilească proveniența și/sau originea clopotului, o etapă necesară dacă voiau să-l